

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/40/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112010250
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tóth
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3112010250.3

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tótha a sudcov JUDr. Jozefa Janíka a JUDr. Ondreja Samaša v trestnej veci proti obžalovanému Y. M., nar. XX.XX.XXXX v K., okres K., trvale bytom W. H., L. X/XX, okres K., t.č. na slobode, pre trestný čin vraždy v spolupáchateľstve podľa § 9 ods.2 k § 219 ods. 1, ods. 2 písm. f) Tr. zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 30.06.1998, o odvolaniach prokurátorky Krajskej prokuratúry V Trenčíne a obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 07.03.2017, sp.zn. 4T/22/2012, na verejnom zasadnutí konanom dňa 14. júna 2018 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr.por. sa odvolania obžalovaného Y. M. a prokurátorky Krajskej prokuratúry v Trenčíne z a m i e t a j ú .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 07.03.2017, sp.zn. 4T/22/2012 bol obžalovaný Y. M. uznaný vinným z trestného činu vraždy v spolupáchateľstve podľa § 9 ods.2 k § 219 ods.1, ods. 2 písm. f) Tr. zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 30.06.1998, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že

v presne nezistený deň začiatkom roku 1998 potom ako obvinený Y. M. informoval R. V., že Y. A. sa na verejnosti vyjadroval, že R. V. usmrtil R. U. a chcel to ďalej riešiť, dal R. V. pokyn obvinenému Y. M. na odstránenie Y. A. a obvinený Y. M. po predchádzajúcej dohode s C. C. v nočných hodinách zo XX.XX.XXXX na XX.XX.XXXX na motorovom vozidle U. S. Y., nezistenej evidenčnej značky sledovali v W. H. pohyb Y. A., ktorý sa zdržiaval v discobare E. na ul. M. v W. H. a potom ako Y. A. asi o 03.45 hod. dňa 15.03.1998 odviezol K. V. do miesta trvalého bydliska pred vchod č.XX obytného domu č. XXX na ulici R. V. v W. H., kde sa presunuli aj obvinený Y. M. a C. C., obvinený Y. M. v čase asi o 04.00 hod. dňa 15.03.1998, keď Y. A. kráčal k vchodovým dverám obytného domu č. XXX na ulici R. V. v W. H., na neho zakričal a z bezprostrednej blízkosti ho jedenkrát strelil strelnou zbraňou nezisteného typu kalibru 9 mm do oblasti hlavy v strede pravej lícnej kosti, čím došlo u poškodeného Y. A. k rozdrteniu mozgového kmeňa s prekrvácانím okolia strelného kanála a omozočnice, čo viedlo k jeho okamžitej smrti a následne obvinený Y. M. telefonicky informoval R. V., že "je to vybavené".

Za to súd podľa § 37 Tr. zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 30.06.1998 upustil u obžalovaného od uloženia súhrnného trestu podľa § 35 odsek 2 tohto Tr. zákona, pretože má za to, že predtým právoplatne uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 15 rokov podľa § 219 odsek 2 tohto Tr. zákona účinného do 31.08.1999 so zaradením na jeho výkon do II. nápravno - výchovnej skupiny podľa § 39a odsek 3 Tr. zákona účinného do 31.08.1999, a to rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 17.09.2012 sp. zn.

2T/11/2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 14.02.2013 sp. zn. 23To/135/2012 a v spojení s uznanou vinou rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 25.03.2004 sp. zn. 1 T/1/2003 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.09.2004 sp. zn. 2To/25/2004, je dostatočný.

Podľa § 287 odsek I Tr. poriadku bola obžalovanému uložená povinnosť nahradiť poškodenú U. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. H., R. V. č. XXX/XX, okres K., škodu v sume 358,33 Eur, ktorá spočíva v finančných výdavkoch za pohreb zosnulého poškodeného Y. A..

Citovaný rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože proti nemu podali odvolanie jednak prokurátorka krajskej prokuratúry a to proti výroku o treste v neprospech obžalovaného, ale tiež obžalovaný Y. M. proti výroku o vine.

V písomných dôvodoch odvolania prostredníctvom obhajcu (č.l. 1028-1030) a ich doplnku (č.l. 1070-1071) obžalovaný uviedol, že vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní pred súdom I. stupňa sa nepodarilo preukázať nad akúkoľvek rozumnú pochybnosť, že spáchal skutok, ktorý sa mi kladie v obžalobe za vinu. Poukázal na to, že sa nikdy nenašla strelná zbraň, ktorou mal byť usmrtený poškodený Y. A. a výpoveď svedka C. C., ktorý ho usvedčuje zo spáchania žalovaného skutku, považuje za nevierohodnú, nakoľko ako vyplynulo z vykonaného dokazovania, tento kľúčový svedok obžaloby jednak výrazne bagatelizoval svoje postavenie v skupine R. V. a jednak vo vzťahu k samotnému skutku sa objavila v jeho výpovedi nepresnosť nie nepatrného významu, keď v nej uviedol, že osobné motorové vozidlo U. S. modrej farby, na ktorej mali podľa jeho vyjadrenia spolu sledovať poškodeného, nechal po jeho zastrelení zaparkované smerom k T., hoci ďalší svedok T. T. vo svojej výpovedi jasne uviedol, že predmetné vozidlo našiel zaparkované na opačnú stranu od plavárne, teda smerom k pošte, keď ho bol vyzdvihnúť z blízkosti miesta činu. Súd I. stupňa tak nesprávne vyhodnotil výpoveď svedka C. C., keď túto považoval za vierohodnú. Ak však súd I. stupňa považoval výpoveď kľúčového svedka C. C. za vierohodnú, potom je zároveň neudržateľný a teda nesprávny výrok o vine napadnutého rozhodnutia, v ktorom ho súd I. stupňa uznal za vinného zo spáchania trestného činu vraždy v spolupáchateľstve podľa § 9 odsek 2 k § 219 odsek 1, odsek 2 písmeno f) Tr. zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 30.06.1998, a to s poukazom na výpoveď tohto, z pohľadu obžaloby i súdu I. stupňa, kľúčového svedka, ktorá nedáva žiadny základ pre takúto právnu kvalifikáciu. Uvedený svedok v rámci svojej výpovede na hlavnom pojednávaní uviedol, že na prelome rokov 1997/1998 sa R. V. dozvedel od osoby s prezývkou "Y.", že si Y. A. chcel objednať vraždu R. V. u skupiny Y. S. a mal sa tiež vyjadrovať v tom smere, že R. V. je "špina" a treba ho "dať dole". Z výpovede tohto svedka ďalej vyplynulo, že R. V. však mal byť ubezpečený, že mu nič nehrozí, že skupina Y. S. mu nemá dôvod ublížiť. Následne z výpovede svedka vyplynulo, že prebehlo niekoľko týždňov a podobné informácie začal nosiť R. V. obžalovaný, teda, že Y. A. sa stále vyhráža, že on R. V. "vybaví", že on ho dá cez "S. dole". Najskôr to podľa svedka nebral R. V. vážne, ale potom ako počúval od obžalovaného stále len to, že "hlavnou témou" Y. A. je "odstránenie" R. V., poveril obžalovaného, aby ho zabil. Zároveň sa svedok vo svojej výpovedi jasne vyjadril, že R. V. sa nebál orgánov činných v trestnom konaní, že by po ňom išli za vraždu R. U., lebo mal na polícii svojich ľudí a podľa neho mal R. V. obavu o svoj život, bál sa, že sa nakoniec nájde niekto kto by ho "odstránil". Z výpovede uvedeného svedka teda jednoznačne vyplýva, že žalovaný skutok sa nestal v úmysle zakryť iný trestný čin, t.j. vraždu R. U. a v tomto smere bola jeho výpoveď nesprávne vyhodnotená zo strany súdu. Napokon ani samotné znenie skutkovej vety napadnutého rozhodnutia podľa názoru obžalovaného neodôvodňuje kvalifikáciu podľa § 9 ods. 2 k § 219 odsek 1, odsek 2 písm. f) Tr. zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 30.06.1998, nakoľko sa v nej uvádza, že Y. A. sa mal opakovane vyjadrovať na verejnosti, že R. V. usmrtil R. U., a že to chcel ďalej "riešiť". Takého neurčité vyjadrenie v skutkovej vete nemôže byť základom pre právny záver, že skutok (vražda R. A.) bol spáchaný v úmysle zakryť iný trestný čin - vraždu R. U. A platí to o to viac za situácie, keď z výpovede svedka C. C. vyplývajú skutočnosti uvádzané v bode 1, z ktorých je zrejmé, ako mal v úmysle Y. A. "riešiť" vraždu R. U.. Výpoveď svedka C. by tak mohla byť nanajvýš základom pre uznanie viny z trestného činu vraždy v spolupáchateľstve podľa § 9 odsek 2 k § 219 odsek 1 Tr. zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 30.06.1998, ak by sa túto výpoveď aj rozhodol súd I. stupňa prijať ako vierohodnú, aj keď on sám ju za vierohodnú nepovažuje. Preto navrhol, aby odvolací v zmysle § 321 ods. 1 písm. b/ a písm. d/ Tr. por., zrušil napadnuté rozhodnutie súdu I. stupňa vo výroku o vine, treste ako i v ďalších výrokoch, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad, a oslobodil ho spod obžaloby, pričom ak by ho odvolací súd neoslobodil spod obžaloby, mohol by ho, po zrušení napadnutého rozhodnutia vo výroku o vine, treste ako i ďalších výrokoch, ktoré majú vo výroku

o vine svoj podklad, maximálne uznať vinným zo spáchania trestného činu podľa § 9 odsek 2 k § 219 odsek 1 Tr. zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 30.06.1998.

Dôvody odvolania doplnil obžalovaný vlastnoručne písaným podaním (č.l. 1057), kde vyslovil názor, že súd prvého stupňa sa vo vzťahu k výroku o vine nedostatočne zaoberal jeho obhajobnou argumentáciou, pričom opomenul, že všetci svedkovia sú prevažne viackrát súdne trestaní, a teda nedôveryhodní. Nesúhlasí s výrokom o vine, poškodeného neusmrtil, ani nemal žiadny podiel na jeho smrti. V ďalšej časti poukázal na to, že sa po podmienenom prepustení snaží žiť čestne, je riadne zamestnaný, žije rodinným životom s manželkou (pripojil aj kópiu sobášneho listu) a čakajú prírastok do rodiny. Verí, že odvolací súd sa bude dôslednejšie zaoberať jeho obhajobnými argumentami a vynesie spravodlivejšie rozhodnutie, ktoré bude rešpektovať. K svojmu podaniu obžalovaný pripojil aj kópiu sobášneho listu.

Prokurátorka v odôvodnení odvolania uviedla, že predmetný rozsudok prvostupňového súdu považuje vo výroku o vine obžalovaného za zákonný a dôvodný a rovnako nemá žiadne výhrady voči konaniu, ktoré jeho vydaniu predchádzalo. Nestotožňuje sa však s výrokom o upustení od uloženia súhrnného trestu podľa § 37 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 30.06.1998 a to najmä s poukazom na charakter, závažnosť a okolností spáchania skutku. Podľa jej názoru súd prvého stupňa dôsledne nevyhodnotil všetky skutočnosti významné pre rozhodnutie vo veci, zaoberal sa predovšetkým znaleckým hodnotením obžalovaného Y. M. znalcom psychológom bez komplexného vyhodnotenia osoby obžalovaného, charakteru trestnej činnosti a stupňa nebezpečnosti činu pre spoločnosť. Poukázala na to, že naposledy bol obžalovaný Y. M. uznaný za vinného rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 17. septembra 2012 sp. zn. 2T 11/2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 14. februára 2013 č.k. 23To 135/2012- 1830 zo spáchania skutku, právne posúdené ho ako dokonaný trestný čin vraždy v spolupáchateľstve podľa § 9 odsek 2 k § 219 odsek 1, odsek 2 písm. c), písm. f) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31.08.1999, za čo mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 15 (pätnásť) rokov so zaradením na jeho výkon do II. (druhej) nápravno-výchovnej skupiny a súčasne súd zrušil podľa § 35 odsek 2 Trestného zákona účinného do 31.08.1999 výrok o treste v rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 25. marca účinného do 31.08.1999 výrok o treste v rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 25. marca 2004 sp. zn. 1T 1/2003 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14. septembra 2004 sp. zn. 2To 25/2004, ktorým bol obvinený uznaný za vinného zo spáchania skutku, právne posúdeného ako trestný čin vraždy v spolupáchateľstve podľa § 9 odsek 2 k § 219 odsek 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného v čase spáchania skutku a iné, za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 13 rokov, so zaradením na jeho výkon pôvodne do II. (druhej) nápravno-výchovnej skupiny a súčasne súd zrušil aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahové nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Z vyššie citovaných rozsudkov vyplýva, že obžalovaný Y. M. bol odsúdený za vraždu pošk. N. Z. (skutok 6.7.1998), vraždu pošk. V. Z. (skutok 15.2.1999) a dňa 07.03.2017 bol obžalovaný Y. M. neprávoplatne odsúdený za tretiu vraždu - pošk. Y. A. (skutok 15.3.1998).

Súd správne konštatoval, že obvinenému Y. M. v prejednávanej veci prichádza do úvahy uloženie súhrnného výnimočného trestu odňatia slobody (trest odňatia slobody od 15 do 25 rokov alebo doživotie), avšak nie je možné sa stotožniť s argumentáciou súdu, že neboli splnené podmienky podľa § 29 odsek 2,3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb.

Pokiaľ ide o stupeň nebezpečnosti činu pre spoločnosť tento vzhľadom na spôsob vykonania trestného činu, okolnosti za ktorých bol spáchaný, brutalitu, chladnokrvnosť, s akou bol spáchaný, je potrebné hodnotiť ako veľmi vysoký. Ide o obžalobu za tretiu vraždu, ktorej sa mal obžalovaný Y. M. dopustiť v krátkom časovom období za sebou. Obžalovaný Y. M. pritom patril do organizovanej skupiny okolo R. V. a tzv. "mafianske praktiky" mu neboli cudzie. V žalovanej trestnej veci treba poukázať na zákernosť zo strany obvineného, pretože obeť sa nemohla proti jeho útoku účinne brániť a je potrebné zdôrazniť, že išlo v podstate o popravu poškodeného Y. čo svedčí o absolútnej neúcte obvineného Y. M. k ľudskému životu, o jeho bezohľadnosti, bezcitnosti a morálnej zvrhlosti. Jednalo sa o brutalitu, vopred naplánovanú vraždu a spôsob vykonania činu svedčí o chladnokrvnosti obžalovaného Y. M.

Tieto skutočnosti súd nebral do úvahy a zaoberal sa iba možnosťou nápravy páchatelia, kde vyhodnotil všetky dôkazy iba v prospech obžalovaného Y. M.. Súd pri úvahách o upustení od uloženia súhrnného trestu vychádzal predovšetkým zo znaleckého posudku T. F.. Znalec možnosť resocializácie po vyhodnotení kriminálnej anamnézy a pozitívnych vzťahov s rodinou celkovo hodnotí ako neistú. Znalcovi boli predložené aj znalecké posudky z odboru psychológie, z odvetvia klinická psychológia dospelých, vypracované v inej trestnej veci, pričom znalec na svojich záveroch nič nemenil ani pri výsluchu na

hlavnom pojednávaní a resocializačnú prognózu hodnotil ako neistú, aj keď pripustil viac pozitív. Aj z listinného dôkazu, ktorý bol na hlavnom pojednávaní prečítaný a znalecký posudok T. U., zo záverov ktorého vyplýva, že možnosť resocializácie po vyhodnotení kriminálnej anamnézy a pozitívnych vzťahov s rodinou celkovo hodnotil skôr negatívne, ako výrazne neistú. Ani kladné hodnotenie obžalovaného Y. M. z výkonu trestu nič nemenia na prognóze resocializácie a na závere, že sa správa účelovo, prispôbil sa podmienkam výkonu trestu a správal sa tak, aby mohol tento bez problémov ukončiť, čo sa mu podarilo. Do úvahy treba vziať aj čas, ktorý od spáchania skutku uplynul, ale na druhej strane je obžalovaný súdený za chladnokrvnú tretiu vraždu a nemožno zohľadniť len skutočnosť, že momentálne sa normám spoločnosti prispôbil a nemožno ani prevziať názor H. S., že konal len pod vplyvom vodcu. Pokiaľ ide o hodnotenie osoby obžalovaného, tento bol doposiaľ odsúdený za dva trestné činy vraždy, prvýkrát bol odsúdený v roku 2004 na trest odňatia slobody vo výmere 13 rokov a druhýkrát v roku 2012 bol tento trest zrušený a obžalovaný bol odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 15 rokov, z čoho je zrejmé, že za dve vraždy mu bol uložený trest odňatia slobody spolu vo výmere 15 rokov. Vražda, za ktorú bol odsúdený 07.03.2017 žalovaný bola vykonaná ako prvá v poradí, preto prichádza do úvahy uloženie súhrnného trestu odňatia slobody. Touto vraždou sa séria jeho ďalších vrážd začala, z čoho je zrejmé, že nejde len o jedno zlyhanie, ale že obžalovanému takéto riešenie problémov nie je cudzie. Pokiaľ ide o jeho zamestnanie a správanie po prepustení z výkonu trestu, je pravdou, že je hodnotený pozitívne, ale na druhej strane je treba povedať, že ho možno hodnotiť ako účelové, najmä v súvislosti s týmto neukončeným trestným konaním. V súvislosti s úvahami o uložení výnimočného trestu odňatia slobody ako súhrnného trestu u obžalovaného Y. M. mal prvostupňový súd prihliadnuť nielen na závažnosť trestnej činnosti, ale aj na jej gradáciu, keď obžalovaný po spáchaní skutku vraždy Y. A. v konaní pokračoval a v krátkom období spáchal ďalšie dve vraždy a brutálnym spôsobom, z čoho je zrejmá absolútna neúcta k ľudskému životu, bezcitnosť a bezohľadnosť. M. fakt nie je oslabený aj tým, že od spáchania skutku uplynul dlhší čas. Cieľom súhrnného trestu je zabezpečiť, aby bol páchatel potrestaný rovnakým spôsobom, ako keby sa o trestných činoch rozhodovalo v jednom konaní, t.j. bol mu uložený úhrnný trest (R 13/1968). Za "dostatočný" podľa § 37 Trestného zákona nemožno považovať trest uložený skorším rozsudkom, ktorý by súd pokiaľ ide o druh a výmeru, nemohol uložiť za situácie, keby rozhodoval v spoločnom konaní o zbíhajúcich sa trestných činoch (U 11/1972). V danom prípade ak by súd rozhodoval v jednom konaní o všetkých troch skutkoch vraždy v jednom konaní, bol by mu uložený výnimočný trest odňatia slobody podľa § 29 odsek 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. nad 15 až 25 rokov. V tejto súvislosti sa žiada zdôrazniť, že trest okrem ochrany spoločnosti pred páchatelom má súčasne iných odriadiť od páchania trestnej činnosti (tzv. generálna prevencia). Pri aplikácii všeobecných zásad na konkrétnu trestnú vec musia byť spolu s okolnosťami, ktoré charakterizujú osobu páchatela, hodnotené aj ostatné okolnosti, ktoré spoluurčujú závažnosť činu, najmä tiež povahu a rozsah spôsobených následkov, teda tiež okolnosti, ktoré vo vzťahu k obžalovanému Y. uviedla v predchádzajúcej časti tohto odôvodnenia. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti je toho názoru že neboli splnené podmienky na postup a rozhodnutie súdu prvého stupňa podľa §37 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinného do 30.06.1998 o upustení od uloženia súhrnného trestu obžalovanému Y. a v tejto časti považuje rozsudok Okresného súdu Trenčín sp. zn. 4T 22/2012 zo dňa 07.03.2017 za nedôvodný a nezákonný. V ďalšej časti dôvodov odvolania prokurátorka podrobnejšie cituje zistenia znalca PhDr. F., pričom má za to, že po vyhodnotení všetkých záverov znaleckých posudkov, okolnosti prípadu je možné konštatovať, že možnosť nápravy páchatela je obzvlášť sťažená a dosiahnutie účelu trestu nepostačuje miernejší trest než trest odňatia slobody nad 15 až do 25 rokov. Pri vyhodnotení účelu trestu podľa § 23 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. a všeobecných zásad pre ukládanie trestov podľa § 31 a nasl. Trestného zákona č. 140/1961 Zb. je toho názoru, že podmienky podľa § 29 odsek 2 Trestného zákona Č. 140/1961 Zb. sú v danej trestnej veci splnené. Stupeň nebezpečnosti činu pre spoločnosť je veľmi vysoký a možnosť nápravy je obzvlášť sťažená. Na základe uvedených skutočností navrhla, aby Krajský súd v Trenčíne podľa § 321 odsek 1 písm. d), písm. e) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a aby podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku sám rozhodol tak, že obžalovanému Y. uloží podľa § 219 ods. 1, 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 30.6.1998 súhrnný výnimočný trest odňatia slobody podľa § 29 ods. 1, 2 Trestného zákona účinného od 30.6.1998 na hornej hranici trestnej sadzby so zaradením do III. NVS a podľa § 76 odsek 1 Trestného zákona účinného od 01.01.2016 ochranný dohľad tri roky.

K odvolaniu prokurátorky sa písomne vyjadril prostredníctvom obhajcu obžalovaný. Poukázal na to, že prokurátorka sa nestotožnila s názorom súdu prvého stupňa, že neboli splnené obe kumulatívne podmienky nevyhnutné pre uloženie výnimočného trestu, t.j. vysoký stupeň nebezpečnosti spáchaného trestného činu pre spoločnosť a zároveň existencia obzvlášť sťaženej možnosti nápravy páchatela,

z ktorých podľa okresného súdu nebola naplnená práve druhá kumulatívna podmienka. Pritom prokurátorka konštatuje, že okresný súd pri posudzovaní možnosti nápravy obžalovaného vyhodnotil všetky dôkazy iba v jeho prospech. Obhajoba je však názoru, že práve prokurátorka sa v podanom odvolaní prezentuje účelovým hodnotením vykonaných dôkazov, keď dáva do popredia prokuratúre vyhovujúci listinný dôkaz - prečítaný znalecký posudok T. U., hodnotiaci možnosť resocializácie obžalovaného ako výrazne neistú, avšak iný rovnocenný listinný dôkaz - prečítaný znalecký posudok T. hodnotiaci možnosť resocializácie obžalovaného priaznivo, neprijíma, keď jednoducho uvádza, že názor T. S. nemožno prevziať a robí to bez bližšieho odôvodnenia. Samotný obžalovaný však svojim životom na slobode, po podmienenom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, dáva za pravdu práve resocializačnému hodnoteniu T. S., keď je už takmer 2 roky zamestnaný a oženil sa. V jeho konaní tak nie je zjavné žiadna snaha nadväzovať kontakty na akúkoľvek antisociálnu skupinu, či prejavy egocentrizmu, naopak vytvoril si harmonické rodinné prostredie, v ktorom jeho ovplyvniteľnosť je predovšetkým v rukách jeho manželky. S poukazom na neexistenciu obzvlášť sťaženej možnosti nápravy obžalovaného, je obžalovaný toho názoru, že po uznaní jeho viny zo žalovaného skutku súdom 1. stupňa, boli splnené podmienky na postup a rozhodnutie podľa § 37 Tr. zák. účinného do 30.06.1998 o upustení od uloženia súhrnného trestu. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol, aby odvolací súd odvolanie prokurátora proti napadnutému rozhodnutiu ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Na druhej strane sa k odvolaniu obžalovaného vyjadrenie prokurátorka. Uviedla, že v konaní pred prvostupňovým súdom bola vina obžalovaného Y. M. v celom rozsahu preukázaná, predovšetkým výpoveďou C. C., ktorý vypovedal ku skutočnostiam týkajúcim sa vraždy R. U. aj k fungovaniu okolo skupiny R. V.. Potvrdil, že Y. bol zranený pri výbuchu auta R. U. a potom ako sa vrátil z nemocnice začal sa na verejnosti vyjadrovať, že vie kto zabil R. U. a V. vybaví cez ľudí z F. F.. Tieto informácie obžalovaný Y. M. poskytol aj R. V., ktorý rozhodol, že sa treba Y. A. zbaviť a vybaví to obžalovaný Y. M., pretože H. je jeho rajón. Obžalovaný M. s týmto súhlasil a povedal, že potrebuje niekoho, kto zaobstará auto a odvezie ho na miesto, kde sa to stane. V. povedal C. C., aby išiel s ním a zobral S. Y. M. mu potom povedal, že mu dá vedieť, keď bude treba niečo spraviť. Počas nasledujúcich dní Y. M. nosil Kucmerkovi stále nové informácie o tom, že A. vykrikuje ako dal V. zabiť U.. V. dal pokyn, že treba so A. skončiť. Následne niekedy cez víkend mu volal Y. M., aby prišiel navečer na W. H. na S.. Prišiel za ním okolo 20:00 až 21:00 hodiny na W. H. za bar L., Y. M. tam prišiel, prisadol si ako spolujazdec a povedal mu, že chalani už sledujú A.. Následne ho Y. M. navigoval, kam má ísť. Y. M. dostal telefonát, že Y. A. je v bare E., išli tam a na parkovisku stáli asi dve až tri hodiny, pričom Y. M. mu ukázal zbraň ktorú vytiahol spod bundy. Po polnoci dostal Y. M. telefonát, že Y. A. vezie niekto domov, tak sa presunuli smerom na V. a ako prichádzali na križovatku, Y. M. kázal odbočiť doľava. Asi o 10-30 min. Y. M. povedal, aby zaparkoval medzi autá a v tom Y. M. vyskočil z auta a bežal smerom k autu, ktoré svedok zaregistroval asi 50m pred nimi. Po niekoľkých metroch, keď obžalovaný Y. M. prešiel zľava doprava stratil sa z dohľadu a po pár sekundách začul jeden výstrel. Keď počul výstrel, tak spanikáril, vystúpil z auta a bežal tým smerom ako predtým Y. M.. Po niekoľkých metroch zbadal obvineného Y. M. a spolu bežali smerom k námestiu, kde býval obvinený Y. M.. Vošli do bytu obžalovaného Y. M., prezliekli sa do iných vecí a Y. M. mu povedal, že zabil Y. A., že k nemu pribehol povedal "Hu" a strelil mu do hlavy. V zhode s výpoveďou C. C. vypovedal aj svedok T. Z.. K fungovaniu skupiny okolo R. V. vypovedal aj svedok Y. V., ktorý tiež potvrdil, že Y. A. mal dať dolu obžalovaný Y. M. spolu s C. C., aj keď ide o sprostredkovanú výpoveď. Taktiež svedok C. A. ohľadne usmrtenia Y. A. vypovedal, že pri jednom stretnutí mu R. V. povedal, že C. C. a obvinený Y. M. sa v skupine osvedčili, keď dali dolu Y. A., presnejšie vyjadrené, obžalovaný Y. M. zastrelil Y. A.. Pokiaľ ide o výpoveď svedka obhajoby T. túto považuje prokurátorka za účelovú a jednoznačne nezodpovedajúcu skutočnosti. E. súdu svedok uviedol, je dobrým priateľom obžalovaného, aj keď sa nestretali, nakoľko bol vo výkone trestu. Tiež chcem uviesť, keď obžalovaný mal vedomosť o takomto svedkovi, prečo ho neoznačil už oveľa skôr. Od skutku uplynulo už viac ako 17 rokov a tiež k pokračovaniu v trestnom stíhaní a následnému vzneseniu obvinenia M. došlo ešte v roku XXXX. Ďalej je potrebné preukázať aj na trestnú minulosť svedka a skutočnosť, že svedok na otázku prokurátora týkajúcu sa priateľky obžalovaného M., ktorá bola krátko pred jeho výsluchom vypočutá neodpovedal pravdivo, pretože uviedol, že táto mala byť doma v čase keď strážil, ale to nebola pravda, pretože táto prišla domov v neskorých nočných hodinách. Tiež hovoril, že strážil asi do 2:30 hod a potom keď išiel domov sa dozvedel, že A. bol zabitý a uvádzal aj ďalšie skutočnosti, ktoré sú však vykonanými dôkazmi, predovšetkým výpoveďou C., Z. vyvrátené. Jeho výpoveď hodnotí prokurátorka len ako snahu pomôcť kamarátovi a skutočnosť, že jednoznačne nehovorí pravdu vyplynula aj z jeho správania a reakcií na hlavnom pojednávaní. Vyhodnotením všetkých dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní bolo jednoznačne preukázané, že trestný čin vraždy bol spáchaný spôsobom uvedeným v obžalobe,

čo potvrdzujú vyššie uvedené svedecké výpovede, ktoré sú v zhode aj s ďalšími objektívnymi dôkazmi zabezpečenými v priebehu prípravného konania ako sú znalecké posudky a listinné dôkazy súvisiace s vyšetrovaním vraždy R. U.. V ostatnej časti poukázala na odôvodnenie odvolania prokurátora zo dňa 15.05.2017, a preto navrhla odvolanie obžalovaného Y. M. zamietnuť podľa § 319 Trestného poriadku. Krajský súd na verejnom zasadnutí konanom o odvolaniach za splnenia zákonných podmienok v neprítomnosti obžalovaného M. (§ 293 ods.6, ods.7) Tr.por. doplnil dokazovanie výsluchom znalca z odbor psychológia, odvetvie klinická psychológia detí a dospelých T. E. F.. Znalec uviedol, že v plnom rozsahu zotráva na ním vypracovanom znaleckom posudku a jeho záveroch. Na otázku prokurátorky, aby vysvetlil čiastočný rozpor v tom, keď na rozdiel od T. U., ktorý v prechádzajúcom znaleckom posudku prognózu resocializácie označil u obžalovaného ako výrazne neistú a negatívnu, pričom on vo svojom znaleckom posudku prognózu označil ako neistú a aký vplyv mala na závery jeho posudku skutočnosť, že vypracovával znalecký posudok po piatich rokoch ako T. U., T. F. uviedol, že časový odstupom ním realizovaného vyšetrenia má vplyv na hodnotenie resocializačnej prognózy, keď takto uplynulý čas bol určitou výpovednou hodnotou toho, ako sa obžalovaný socializoval alebo nesocializoval. Toto obdobie sa jemu z dostupných zdrojov javilo byť indikátor toho, že socializácia obžalovaného do spoločnosti vykazuje také znaky, ktoré skôr poukazujú na začlenenie sa, než pokračovanie v nezačleňovaní sa a v asociálnom konaní. Nie je to jediný faktor, je to prejav, ktorý sa vyhodnocuje skôr kvalitatívne, než kvantitatívne, to znamená, že je výsledkom nejakého pozorovania a spätného vyhodnocovania správania sa obžalovaného. Ako relatívne viac významnejší faktor považuje to, že až na to, že jeho osobnosť je akcentovaná, teda zvýraznená v určitých črtách osobnostných, sa vyšetrením nepreukázalo, že by mal, alebo vykazoval osobnostnú alteráciu, čiže nejakú psychopatológiu v štruktúre osobnosti, ktorá by poukazovala na riziko konať disociálne, resp. amorálne. Pokiaľ som uvádzam, že resocializácia je neistá, bolo to preto, lebo tam bolo silné naviazanie na asociálnu skupinu alebo skupiny. Na ďalšie otázky súdu uviedol, že obdobie spomínané vyššie nasvedčuje skôr novej resocializácii obžalovaného, ako záveru o jeho nemožnosti resocializácie. Pri svojich záveroch v znaleckom posudku bral do úvahy a prihliadal a i tú skutočnosť, že obžalovaný už bol v minulosti právoplatne odsúdený za 2 trestné činy vraždy a je podozrivý v tomto prípade z tretej. W. tomu nemá dôvod meniť záver znaleckého posudku s tým, že neboli u osoby obžalovaného zistené nejaké patologické zmeny nasvedčujúce tomu, že by jeho resocializácia nebola možná. Na otázku, aby vysvetlil vetu o promptnej pripravenosti k odstraňovaniu prekážok agresivitou znalec uviedol, že toto ale nevyplýva z patologických zmien osobnosti, obžalovaný nie je primárne štrukturovaný agresor. Na otázku obhajcu, akým spôsobom sa podľa názoru znalca vyvíja resocializácia obžalovaného k dnešnému dňu s prihliadnutím na pracovný posudok na obžalovaného zo dňa 9.5.2018, ktorý bol predložený súdu a tiež znalcovi k nahliadnutiu, tento uviedol, že jeho resocializácia je aj v súvislosti s tým dobrá, ale ešte sa neskočilo pojednávanie, teda chovanie obžalovaného môže ovplyvniť aj táto okolnosť.

Následne po doplnenom dokazovaní prokurátorka krajskej prokuratúry uviedla, že sa v plnej miere sa pridrižiava dôvodov svojho odvolania, poukázala na skutky spáchané obžalovaným, následky ktoré boli trestnými činmi spôsobené a znalecký posudok, na základe ktorého podľa jej názoru aj napriek doplnenému dokazovaniu možno konštatovať, že možnosť nápravy obžalovaného je obzvlášť sťažená. Preto navrhla zrušiť napadnutý rozsudok vo výroku o treste a rozhodnúť v zmysle odvolacích dôvodov. Pokiaľ ide o odvolanie obžalovaného, toto navrhla ako nedôvodné podľa § 319 Tr.por. zamietnuť.

Obhajca obžalovaného uviedol, že v plnej miere sa pridrižiava dôvodov odvolania, podľa jeho názoru vina nebola jednoznačne preukázaná a trvá na podanom odvolaní obžalovaného, navrhol tomuto vyhovieť. Pokiaľ by aj súd uznal vinu, ani na podklade doplneného dokazovania výsluchom znalca nemožno urobiť právny záver o naplnení zákonných podmienok pre uloženie mimoriadneho trestu a preto navrhol odvolanie prokurátorky zamietnuť.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr.por. alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr.por.

Krajský súd na podklade podaného odvolania preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 <aspi://module='ASPI'&link='301/2005%20Z.z.%2523317'&ucin-k-dni='30.12.9999'> Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku, ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, pričom mal na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na všetky prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 <aspi://module='ASPI'&link='301/2005%20Z.z.

%2523371'&ucin-k-dni='30.12.9999'> Tr. por., a zistil, že odvolania obžalovaného a prokurátora nie sú dôvodné.

Preskúmaním trestného spisu krajský súd zistil, že okresný súd vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné a potrebné dôkazy v záujme zistenia skutkového stavu vecí, a to pri plnom uplatnení všetkých základných zásad trestného konania uvedených v ustanovení § 2 <aspi://module='ASPI'&link='301/2005%20Z.z.%25232'&ucin-k-dni='30.12.9999'> Tr. por., najmä však zásady zákonného procesu - § 2 ods. 7 <aspi://module='ASPI'&link='301/2005%20Z.z.%25232'&ucin-k-dni='30.12.9999'>, voľného hodnotenia dôkazov - § 2 ods. 12 <aspi://module='ASPI'&link='301/2005%20Z.z.%25232'&ucin-k-dni='30.12.9999'> i rovnosti strán (kontradiktórnosti) - § 2 ods. 14 <aspi://module='ASPI'&link='301/2005%20Z.z.%25232'&ucin-k-dni='30.12.9999'> Tr. por. Vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdneho trestného činu je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu vecí. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové, ale i právne závery, pričom pri hodnotení dôkazov postupoval dôsledne podľa § 2 ods. 12 <aspi://module='ASPI'&link='301/2005%20Z.z.%25232'&ucin-k-dni='30.12.9999'> Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivu aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam. Skutočnosť, že sa obžalovaný nestotožňuje so skutkovými, či právnymi závermi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama o sebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa. Naopak je potrebné poukázať na to, že súd prvého stupňa v rozhodnutí podrobne rozviedol dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku, precíznym spôsobom vyhodnotil i prípravné konanie, ktoré predchádzalo podaniu obžaloby a jeho správne skutkové a právne závery vo vzťahu k uznanej vine majú dostatočný základ v riadne vykonanom dokazovaní, vrátane záveru o naplnení subjektívnej ako aj objektívnej stránky trestného činu vraždy spáchaného v spolupáchateľstve podľa § 9 ods.2 k § 219 ods.1, ods. 2 písm. f) Tr. zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 30.06.1998. Odvolací súd uvádza, že odvolacie námietky obžalovaného sú len opakovaním obhajobnej argumentácie uvádzanej už pred súdom prvého stupňa, s ktorou sa okresný súd, ako je zrejmé z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vysporiadal, pričom riadne odôvodnil, prečo túto obranu obžalovaného považoval za vyvrátenú a súčasne tiež odôvodnil, prečo uveril výpovedi svedka C. podporenej výpoveďami T. Z., C. A., ale i ďalšími nepriamymi dôkazmi a súčasne tiež odôvodnil, prečo naopak neuveril výpovedi svedka R. T.. C. sa zaoberal i subjektívnou stránkou konania obžalovaného v súvislosti s odôvodnením naplnenia kvalifikovanej skutkovej podstaty podľa § 219 ods.1, ods. 2 písm. f) Tr. zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 30.06.1998, teda preukázanie úmyslu zakryť iný trestný čin. Pokiaľ ide o „nepresnosť“, na ktorú poukazuje obhajoba vo výpovediach C. a T., ktorá sa týkala okolnosti akým smerom bolo zaparkované auto (Y. S. použitá pri čine), táto zásadným spôsobom nemôže ovplyvniť skutkové a právne závery okresného súdu, navyše sám svedok T. uvádzal, že vozidlo bolo otočené asi smerom na poštu, teda ani on si presne nepamätá. L. zistenia a právne závery prvostupňového súdu, tak ako sú vyjadrené v napadnutom rozsudku, sú aj podľa názoru odvolacieho súdu správne a úplné, zodpovedajú výsledkom dokazovania, preto odvolací súd v plej miere odkazuje na dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožnil. Vzhľadom na uvedené odvolanie obžalovaného vo vzťahu k výroku o vine nepovažoval za dôvodné.

Napokon pokiaľ ide o výrok o potrestaní obžalovaného za spáchaný trestný čin, i v tomto smere okresný súd postupoval v zmysle zákona. Správne zistil, že v prejednávacom prípade prichádzalo do úvahy uloženie súhrnného trestu odňatia slobody vo vzťahu k iným odsúdeniam za rovnakú trestnú činnosť. V minulosti bol totiž Y. uznaný za vinného rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 17. septembra 2012 sp. zn. 2T 11/2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 14. februára 2013 sp.zn. 23To 135/2012 zo spáchania skutku, právne posúdeného ako dokonaný trestný čin vraždy v spolupáchateľstve podľa § 9 odsek 2 k § 219 odsek 1, odsek 2 písmeno c), písmeno f) Tr. zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31.08.1999, za čo mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 15 (pätnásť) rokov so zaradením na jeho výkon do II. (druhej) nápravno-výchovnej skupiny a súčasne súd zrušil podľa § 35 odsek 2 Tr. zákona účinného do 31.08.1999 výrok o treste v rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 25. marca 2004 sp. zn. 1 T 1/2003 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14. septembra 2004 sp. zn. 2To 25/2004, ktorým bol obvinený uznaný za vinného zo spáchania skutku, právne posúdeného ako trestný čin vraždy v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2 k § 219 ods. 1 Tr. zákona č. 140/1961 Zb. účinného v čase spáchania skutku a iné, za čo mu bol uložený

úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 13 (trinásť) rokov, so zaradením na jeho výkon pôvodne do III. (tretej) nápravno-výchovnej skupiny a súčasne súd zrušil aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Už pred týmto rozhodnutím súdu bol obvinený uznesením Okresného súdu Piešťany zo dňa 18. novembra 2010 sp. zn. 1 Nt/102/2010 preradený počas výkonu trestu z prvého a najstaršieho odsúdenia z III. (tretej) do II. (druhej) nápravno-výchovnej skupiny. Uznesením Okresného súdu Trnava sp. zn. 4Nt/83/2013 bol na ďalší výkon trestu uloženého mu rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 2T/11/2011 zo dňa 17.09.2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 14.02.2013 sp. zn. 23To/135/2013, preradený z ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Z uvedeného trestu odňatia slobody bol obžalovaný podmiennečne prepustený uznesením Okresného súdu Trnava zo dňa 17.12.2015 sp. zn. 5Pp/85/2015.

Predmetný skutok obžalovaný spáchal dňa 15.03.1998, teda ešte predtým, ako bol vyhlásený odsudzujúci rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 25.03.2004 sp. zn. 1T/1/2003. Tento rozsudok však bol vo výroku o treste v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2To/25/2004 zo dňa 14.09.2004 zrušený rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 17.09.2012 sp. zn. 2T/11/2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 14.02.2013 sp. zn. 23To/135/2012, teda prichádzalo do úvahy uloženie súhrnného trestu.

Za trestný čin vraždy v spolupáchateľstve podľa § 9 odsek 2 k § 219 odsek I, odsek 2, písmeno f) Tr. zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 30.06.1998 hrozilo obžalovanému uloženie trestu odňatia slobody v rozmedzí zákonnej sadzby 12 - 15 rokov alebo výnimočný trest, ktorým je podľa § 29 trest odňatia slobody nad 15 rokov až 25 rokov alebo trest odňatia slobody na doživotie. Okresný súd však dospel k záveru, že u obžalovaného nie sú dôsledne splnené zákonné podmienky pre uloženie výnimočného trestu v zmysle § 29 ods.2 Tr.zákona účinného do 30.06.1998, ktoré vyžaduje kumulatívne splnenie zákonných podmienok a to jednak veľmi vysoký stupeň nebezpečnosti spáchaného trestného činu pre spoločnosť a súčasne možnosť nápravy páchatel'a musí byť obzvlášť sťažená. Ustanovenie o ukladaní odňatia slobody na doživotie sa pritom s poukazom § 29 ods. 3 písm. c) Tr.zák. účinného do 30.06.1998 použije až po zistení, že nie je nádej napraviť páchatel'a trestom nad pätnásť až do dvadsiatich piatich rokov. Tak ako aj okresný súd, ani odvolací súd nemal žiadnych pochybností o vysokom stupni nebezpečnosti spáchaného trestného činu, keď konaním obžalovaného došlo k bezohľadnému usmrteniu človeka, teda k nenapraviteľnému následku, pričom vzhľadom na spôsob usmrtenia Y. možno hovoriť skutočne "o poprave", tak ako to podrobnejšie uviedol okresný súd vo svojom rozhodnutí. Okresný súd ďalej uviedol, že v prípade ďalšej podmienky „obzvlášť sťaženej možnosti nápravy páchatel'a“ jej naplnenie alebo nenaplnenie je potrebné skúmať komplexnejšie na podklade zistení o osobe obžalovaného s prihliadnutím na vykonané dokazovanie. Správne súd prvého stupňa vo všeobecnosti uviedol, že ide o prípad, kedy by u obžalovaného o osobu s výraznými sklonmi k páchaniu trestnej činnosti a zároveň sú poznatky o jeho neprispôsobení sa či už podmienkam výkonu trestu odňatia slobody, alebo počas jeho pobytu na slobode, kedy by tento nebol schopný adaptácie v spoločnosti. Tento záver musí vyplývať z komplexného zhodnotenia jeho kriminálneho vývinu, ale aj z prognózy jeho budúceho vývoja správania sa aj na základe jeho osobnostných vlastností. V prejednávacom prípade za preukázaného stavu a vykonaných dôkazov však okresný súd nepovažoval túto podmienku za dôsledne splnenú. Poukázal pri tom na doterajší priebeh výkonu trestu obžalovaného a jeho v podstate dobré hodnotenia, ale tiež zistenia vyplývajúce zo znaleckých posudkov znalcov z odboru psychológie, ktorí vyšetrili obžalovaného, najmä posledný znalecký posudok znalca T. a jeho výpoveď, z ktorých vyplynulo, že resocializačnú prognózu obžalovaného zhodnotil ako neistú, avšak skôr za priaznivejšiu, a to aj vzhľadom na posledné posudzované obdobie, kedy sa obžalovaný po podmiennečnom prepustení z výkonu trestu začlenil do spoločnosti, vyvinul reálnu aktivitu zamestnať sa, teda zmenil spôsob dovtedajšieho vedenia života, keď zmenil aj krajinu pôsobenia. Jeho adaptáciu a začlenenie sa do spoločnosti hodnotil ako dobrú, pričom takéto jeho konanie zhodnotil ako reálnu snahu a nie len účelové správanie. Nejedná sa teda o asociálnu osobnosť bez možnosti jej zvrátenia. Osobnosť obžalovaného nie je osobnostne a emočne prázdna, v zásade nebola znalcami potvrdená zvýšená agresivita, nejedná sa o osobnosť zásadne protispoločensky nastavenú. Súd tiež poukázal na to, že po podmiennečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody na slobode už dlhšiu dobu je zamestnaný, snaží sa viesť riadny život a ďalšieho trestného činu sa nedopustil. Spôsob jeho správania nielen vo výkone trestu odňatia slobody, ale aj v súčasnosti na slobode sa javí ako snaha obžalovaného viesť riadny život, začleniť sa do spoločnosti, dodržiavať jej pravidlá, pričom aj výkon trestu odňatia slobody mal na obžalovaného vplyv a s možnosťou vysloviť odôvodnený záver, že viedol k jeho náprave.

S poukazom na úvahy a závery citované vyššie a podrobnejšie uvedené v napadnutom rozsudku, okresný súd skonštatoval, že vzhľadom na vykonané dokazovanie, že nie sú splnené podmienky na uloženie výnimočného trestu odňatia slobody podľa § 29 Tr. zákona účinného do 30.06.1998, a to ani podľa odseku 2 citovaného zákonného ustanovenia, pričom trest odňatia slobody v samej hornej hranici zákonnej sadzby uložený skorším rozsudkom je tak trestom dostatočným, pričom senát okresného súdu obžalovanému už ani prísnejší trest odňatia slobody uložiť v rámci základnej trestnej sadzby uložiť nemohol. Preto použil ustanovenie § 37 Tr. zákona o upustení od uloženia súhrnného trestu.

Krajský súd sa s vyššie uvedenými podstatnými závermi okresného súdu dôležitých z hľadiska potrestania obžalovaného stotožnil, pričom zistenie okresného súdu o absencii zákonnej podmienky pre uloženie výnimočného trestu v podobe obzvlášť sťaženej možnosti nápravy obžalovaného, je podporená tiež doplneným dokazovaním pred odvolacím súdom, kedy vyjadrenia znalca z hľadiska možnosti nápravy obžalovaného vyznievajú ešte viac v prospech obžalovaného, ako pred prvostupňovým súdom. Pritom znalec uviedol, že pri podanom znaleckom posudku prihliadol i na predchádzajúcu trestnú minulosť obžalovaného, teda i trestné činy, za ktoré bol odsúdený. S poukazom na uvedené krajskému súdu nezostávalo nič iné, len konštatovať, že zákonné podmienky na uloženie výnimočného trestu v zmysle Trestného zákona účinného v čase činu, tak ako sa toho domáhala prokurátorka, skutočne splnené neboli a preto odvolanie prokurátorky v tomto smere nepovažoval za dôvodné.

Napokon pokiaľ ide o výrok, ktorým bola podľa § 287 odsek I Tr. poriadku obžalovanému uložená povinnosť nahradiť poškodenej U. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. H., R. V. č. XXX/XX, okres K., škodu v sume 358,33 Eur, ktorá spočíva v finančných výdavkoch za pohreb zosnulého poškodeného Y. A., tento je správny a zákonný, má podklad v dokazovaní, pričom odvolací súd nezistil dôvod na jeho zmenu alebo zrušenie.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd odvolania obžalovaného ako aj prokurátorky ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol, pričom v plnej miere odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktorý v celom rozsahu považuje za správny a zákonný.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.